

Ἡ ἀρχὴ μου εἶναι, νὰ μὴ ἔχω κάμμειαν ἀρχήν.

Ἔτος δευτέρον.

Ἀθῆναι, 19 Νοεμβρίου 1883

Ἄριθ. 37+140

Γεὰ τοὺς ἀνικάνους

στρατιώτας ποὺ γράψαμε, τὰ προχθὲς μεγάλος καυγὰς ἀνοίξε στὴ βουλῇ, ὁ Σ. Πετμεζᾶς ἦτανε φωτιά ἀναμένη, ὁ Ζυγομαλᾶς καὶ ὁ Ρόκος μας, εἶπε ἐκεῖνο ποὺ προείπαμε καὶ μεῖς :

Ἵτι τοὺς ἀνικάνους οἱ Σπαρτιάτιδες τοὺς ἐρίχναν στὴν Κεάδα, σ' ἓνα βάραθρο ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ γενιώτουςαν, αὐτὰ τὰ ἐξαμβλώματα τόρα ὁ Τρικούπης τὰ ἀνασέρνει μὲ τὸν γάτζο του ἀπὸ τὸ βάραθρο καὶ τοὺς βάζει στρατιώτας γιὰ νὰ σώσουν τὴν πατρίδα.

Δὲν θέλησε δὲ μὲ μέσα στρεψοδικίας νὰ λάβῃ ἀμέσως ἡ βουλὴ ὑπ' ὄψιν τὸ νομοσχέδιον περὶ ἀπαλλαγῆς τῶν ἀνικάνων τοῦ Σ. Πετμεζᾶ, ὄχι γιὰ τὸ βρῖκει στραβὸ τὸ νομοσχέδιο, ἀλλὰ μόνον καὶ μόνον, διότι συλλογίστηκε καὶ εἶπε μέσα του :

« Ἄν ἀρήσω καὶ ψηφιστῆ αὐτὸ τὸ νομοσχέδιο, ὁ Λαὸς θὰ εὐγνωμονᾷ στὴν ἀντιπολίτευσι, καὶ θὰ λήρῃ, μωρὲ ἂν ἔρθουν αὐτοὶ οἱ ἀνθρώποι στὰ πράγματα θὰ μᾶς κάνουν καὶ ἄλλα καλὰ, ἀφοῦ ἀπὸ τόρα μᾶς κάνουν τόσα, ἄρα, βάρια τὸ νομοσχέδιο.

Ἄμ σὲ μάθαμε, καυμένη Τρικούπη, τί μοχθηρὸς καὶ πόσο πονηρὸς εἶσαι, ἀλλὰ τοῦ ψεύτη ἡ ψευτιά λίγαις ὥραις περνᾷ, καὶ ὁ κάλπικος παρᾶς ἐπιστρέφεται στὸν ἴδιον ποὺ τὸν ἔβανε σὲ κυκλοφορίαν.

Γρήγορα ἡ ἀρχὴ θὰ σὲ φᾶμε, καὶ ὡς μισοφαγωμένος ἀνθρώπος ποὺ εἶσαι ἀπὸ τόρα κῦταξέ νὰ ἐξελεσθῆς ἐνώπιον τοῦ ἀδελκάστου κριτοῦ ποὺ λέγεται Λαὸς, γιὰ νὰ σοῦ ἀφήσῃ τῆς ἀμαρτιᾶς σου ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως ἡ ὁποία, γιὰ νὰ πᾶ καὶ ἓνα ἑλληνικὸ, ἐγγὺς ἐστίν.

Τὸν δὲ Καλλιγᾶ

ποὺ μᾶς τὸν εὐγανες πρόεδρο τῆς βουλῆς καὶ μᾶς τὸν κτύπησε στὰ μοῦτρά μας γιὰ τὸ πείσμα, θὰ στὸν κάνωμε ἀσκοστοῦμπανο βαρῶντάς τον στὸ κεφάλι σου.

Δὲν πέρνει τὰ μοῦτρά του, ὁ σκατοφάγος νὰ ξαναβάνῃ κάλπη, αὐτὸς καὶ κάμψοσι ὁμοίῳ του.

Μαύρη μαυρίλα ποὺ τὸν πλάκωσε, μαύρη σὰν καλιακούδα.

Σ' αὐτῇ δὲ τὴν μαύρῃ

ἂν καλλιακούδα ψηφοφορίαν θὰ ἔχη τὸ μερίδιον τοῦ λιοντριοῦ

καὶ ὁ Παλλάκης μας. Τότε θὰ ἔρθῃ καὶ ἡ ἀράδα τοῦ χαμᾶλη Λαοῦ νὰ φωνάζῃ: Βαρᾶτέ τους, βαρᾶτέ τους, τοὺς μασκαράδες ὄλους, ὅπου μᾶς ἐγαντάκωσαν σὲ τόσους βαρεῖς φόρους.

Φόρους, — ὄλους, δὲν δὲν ταιριάζει ὁ στίχος, δὲν εἶναι ποιητικὸς, εἶναι ἀποίητος, ἀλλὰ μήπως θὰ τὸν στείλωμε μετὰ στὸν διαγωνισμὸ νὰ πάρῃ τὸ βραβεῖον.

Σὺς, φὺς, κὺς, λὺς, τὺς, ρὺς, οὐστ, — ὄχι αὐτὸ δὲν πάει δὲν λίγει εἰς οὖς — γὺς — κόντεψα νὰ πῶ γούτς, καὶ νὰ χάσω κ' αὐτὴ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν πὺς, — ὄχι ποδάρι, ἀλλὰ γιὰ ὁμοιοκαταληξίαν νὰ τὸ πάρετε, μοῦς, — Κ' αὐτὸ νὰ τὸ πάρετε γιὰ ὁμοιοκαταληξίαν καὶ ὄχι γιὰ μοῦς, ὑπογένειο, ἀ' τέλος πάντων ἐγὼ δὲν θὰ γίνω ἀγωνοδίκης νὰ σᾶς μάθω τῆς ὁμοιοκαταληξίας, γιὰ τὴν θάρρῃ πὺς χωρὶς νὰ μάθετε τὰ εἰς οὖς καὶ μοῦς μπορεῖτε πολὺ καλὰ νὰ ὁμοιοκαταλίγετε εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς ὁμιλίας μας, καὶ ὅσοι εἶστε βλάκες καὶ θέλετε περισσότερην ἀνάπτυξι, τί θὰ πῆ κατὰ γράμμα ὁμοιοκαταληξίαν, ρωτήσατε τῆς γυναίκας σᾶς νὰ σᾶς ἀναπτύξουν ὄχι μόνον τὴν ὁμοιοκαταληξίαν, ἀλλὰ καὶ τὴν λήγουςαν καὶ τὴν παραλήγουσαν σᾶς. Δὲν ἔχει ἄλλα.

Κουμπάρου Η. Πηγαδωτῆ,

σὰν κουμπάρου ποὺ εἶμαι καὶ θέλω τὸ καλὸ σου, σὲ προτρέπω καὶ σὲ παρακινῶ, τὴν μαίμουδίτσα ποὺ σοῦ χάρισε ὁ φίλος μας Σπύρος νὰ μοῦ τὴν χάριτῃς ἐμένα γιὰ τὴν μπορεῖ νὰ σοῦ πνίξῃ τὸ παιδί σου τὸ βουζανιάρικο, εἶναι τραναμπέτικο ζῶον, πνίγει ἀνθρώπους ἐσένα λοιπὸν, ἐπειδὴ δὲν ἔχεις κἀνένα γιὰ πνίξιμον ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ σου τοὺς ἀνθρώπους, σοῦ εἶναι ἀχρηστος αὐτὴ ἡ δῆμιος μαίμουδίτσα, ὥστε γιὰ νὰ ξεφορτώσῃ αὐτὸ τὸ ἐπικίνδυνον ζηζάνιον, χάρισέ τη μοῦ ἐμένα νὰ σοῦ χρωστῶ καὶ εὐγνωμοσύνη, γιὰ νὰ πνίξῃ τὴν γυναῖκά μου, ποὺ μὲ τῆς μόδες τῆς κοντεύει νὰ μὲ πνίξῃ στὰ χρέη.

Πρὸς ἐκεῖνον

ποὺ μοῦ ἔστειλε ἀπὸ τὴν Κόρινθον τὴν σταφίδα τοῦ λέω πὺς τὴν ἔλαβα σὺν κζὶ ἀκέραιη καὶ τοῦ ξεφράζω καὶ τῆς μεγάλαις εὐχαριστίαις μου. Λίγη ἦτανε, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἂν μοῦστέλνε περισσότερη θὰ μὲ καλομάθευε καὶ θὰ γύρευα καὶ τοῦ χρόνου, τόρα τὸν περκαλῶ νὰ ἔρθῃ νὰ τὴν φᾶμε μαζύ, γιὰ τὴν μονάχος μου δὲν μπορῶ νὰ τὴν καταφέρω.

Μονάχα δυό από όλους τους έντιμους άνταποκριτάς μου έφάνηκαν άφιλότιμοι, ό του Βόλου που δέν μουστειλε ούτε ένα βαλιώτικο σπιτίσο λουκάνικο, και ό άλλος του Μεσολογγίου που γάθηκε να μου στειλή ένα παστωμένο σπάρο, άφίνω πλέον κατά μέρος τόν έντιμον άνταποκριτή μου τής Χίου, ό όποιος άντίς για δώρο, μύρριζε ένα βαρβάτο κανονάκι έστω με τό να μη πλήρωσε ούτε τά φύλλα που έλαβε.

Αυτός είναι γενναίος άνθρωπος και κάνει και τό καλλι- κάρι άπάνω στην καμπούρα τήν δική μου. Ας ήναι καλά.

Χιώτης είναι, και να μη μου τήν παίζη χιώτικα, τότε δέν θα ήτανε χιώτης.

Ού, ού, ού,

βαρδάτε και μες πλάκωσαν οι Ξυριανοί με κατηγορίες έναν- τίων του δημάρχου των. Τι είναι αυτά κύρ Βαρβαδάκη;

Τώρα μεν μου είσαι φίλτατος, κι' άς μη σε γνωρίζω, άλ- λά έχω και μιιά ώραιότητα έρωμένη, που μπροστά σ' αυτή δέν σπιμάρω κάμμιιά άλλη ώραιότης, και ή έρωμένη μου αυτή έχει τήν συνήθειαν, — τέτοια άδιδαντροπή είναι, γυμνή και ξετσιπωπή, και όνομάζεται αυτή ή κυρία έρωμένη μου και Μαγδαλινή — **Αλήθεια.**

Απέναντι λοιπόν αυτής τής γυμνής Αλήθειας, σάς παρα- καλώ, κύρ Βαρβαδάκη, εις τό έρχόμενον φύλλο όταν σου τήν παρουσιάσω, να ξεσκουφωθής και να βάνης τά μάτια σου κά- τω, γιατί αν τολήσης να γυρίσης να δής τά γυμνά κάλη τής, θα σε μουτζουρώση.

Αντίο, αντίο, και μη βιάζεσαι, σιγά σιγά, θα τάκούσης και συ τό σχολιάτικα σου.

Ο κύρ γραμματυφλός

του Νότιου Γουρονδικείου που γράψιμε καιτ έγκρις μέταις προχτές έναντίον του, ήθε και με βρήκε και μου ειπε και του είπα, και από τό πές, πές, βρέθηκε εκείνος κερδισμένος και έχασαν εκείνοι που μου έγραψαν και έγραψα έναντίον του, όλη δε ή υπόθεσις ήτανε, ότι είχε μιιά παραμύχνα στο παιδί του, και συμβιδάστηκε να τής πληρώση είκοσι δραχμιας, τής όποιαις, ως καθώς ειπε εις τόν κ. Τσίμη ενώπιον και άλλων μαρτύρων, έχει καταθεμένες εις τόν έντιμώ συμβολαιογρά- φον Γλυκοφρύδη από καταβολής κόσμου και ή κυρία παρα- μύχνα Ανηθ δέν πάει να τής πάρη, αν και προσκαλέστηκε πολλάις φοραις, ώστε άδικα τόν κατηγορήσαν τόν άνθρωπο εκείνοι που τόν κατηγορήσαν.

Όσο περί του αν ήθελε να κάνη έροδο στην παραμύχνα σάν άνθρωπος και αν ή παραμύχνα θέλη τώρα να του κάνη πολιορ- κια, πεντάρα δέν δινόμε. Ας άνακατευτούν μαλλιιά με μαλ- λια και άς τά ξεμπερδέψουν. Ξεμπερδέψε.

Πήγενε τώρα, κυρά παραμύχνα Ανηθ να πάρης τόν παρξ σου και θέλεις συχώρα με, θέλεις βλαστήμαμε, εγώ τήν δουλειά σου τήν έκανα, όπως ήθελες, τράβα τώρα τόν παρξ και μη παραπονιέσαι άδικα.

Όσο για τόν γραμματυφλό αυτόν, ότι είναι κατεργαρχός, τόν ξέρει ό κόσμος, τό συμφέρο του κυττάζει ό άνθρωπος, πώς άλλωώς θα ζήση στα χρόνια που φτάσαμε; Όχι, καυμένη, δέν πέρνει τόν παρξ σου και να βασικελοκουκουλώσης αυτόν τόν κόσμον όπως κατάνησε.

Αύριο,

δίνεται ή πρώτη παράστασις στο μεγάλο θέατρο, (ας τό πούμε μεγάλο ενω δέν είναι άξιο να όνομαστή ούτε άχειριώνας) από τούς σπουδαστάς του Έθνικου Σουλλόγου, που σπουδάξει να βγάνη νέκ φυντάνια ήθροισιων, ήγουν θεατρικών. Αυτοί είναι όλοι νεοσπούδαστοι και διευθίνονται από τόν Αρνωτάκη.

Δέν υπάρχει κάμμιιά άμφιβολία, ότι και οι φιλότιμοι προ- γυμναζόμενοι νέοι και ό προγυμναστής τους, ότι θα κατό- θαλκν κάθε προσπάθεια για να δείθουν ότι δέν κοπίασαν μά- τρια, άλλλλά έπειδή ή πρώτη παράστασις τους άρχίζει από

τόν Λεωνίδα εν Θερμοπύλαις, θαρω πώς δέν είναι άσχημο να σάς πω κάτι τις άπάνω σ' αυτή τήν περιβόητη έθνική ύπό- θεσι που κάμμιιά σάν κι' αυτή δέν εξανάγινε στον κόσμο.

Δέν ξέρω τι διάλογο είχαν και τσακωθήκαν οι άρχαιοι προ- πάτορές μας με τόν Μέγα βασιλέα (έτσι τόν έλεγαν τότε τόν βασιλέα τών Πέρσιδων, όπως ως τά προχτές ώνόμαζαν οι Ευρωπαίοι τόν Σουλτάνο γράν σιρόνιο, σινιόρ ήηελα να πω) και οι κύριοι Πέρσιδες εξεστράτεψαν έναντίον μας τό 481 πρό Χριστού υπό τήν κεφαλή του μέγα βασιλέα τους, ό όποιος είχε υπό τής διαταγής του σκράντα έθνών στρατιώτας 4207 θεώρκα πλοία πολεμικά, και τρεις χιλιάδες συ λείι ό άλλος φορτηγά έκτός τών 674 καρabiών με τά όποις είχε κά- νε: γεφύρι στα Δαρδανέλια—στον Έλισποντο—για να πα- ράση ό στρατός του, ό όποτος συνίστατο από ένα μιλιούνη και έρτακόσαις χιλιάδες άνδρες, όγδόντα χιλιάδες καθαλα- ρέους, 20 χιλιάδες άνδρες ίκανοί άνίκανοι που έσπερναν τά άρ- ματα, κοντά σ' αυτούς αν λογαριαζώμε και τά πληρώματα τών καρabiών τών τριήρων που κάθε μιιά είχε μέσα ως 280, ό στρατός του Ξέρξου άνέβαινε σε δυό μιλλιούνια τρακόσαις δεκαεργτά χιλιάδες και εξακοσίους δεκά άντρας. Ας ήναι τούς δεκά τούς χαρίζομε.

Αλλά σταθήτε και δέν τελειωσε ό λογαριασμός, στο δρόμο που έρχότανε ό Ξέρξης μας, όλο δός και στρατολογούσε ως που έφτασε και άνεβάστηκε ό στρατός του ως που να φτάση στης Θερμοπύλαις—σε 63 μιλιούνια ζωά τε και άνθρώποι, γυ- ναίκες και άνδρες, δούλοι και στρατιώτες, ναυτες και κωπη- λάτες. Οι φουκαράδες οι Θασιωτες από τόν φόβο τους, θέλη- σαν να κάνουν ένα τραπέζι στον Ξέρξη και τούς κόστισε δύο- μισυ μιλιούνια δραχμιας για μιιά μέρα, και όταν έφυγε και τούς άφησε έλευθέρους έλεγαν:

— Βρέ πατριώτες, να δοξάζομε τόν Θεό που άρκέστηκε σε μιανής μέρας μονάχα φαγει, αν έμεινε άλλη μιιά μέρα θα μες έτρωγε και μες ζωντανούς.

Για να διώξουν αυτά τά 63 μιλλιούνια τών Περσών έστει- λαν όλοι υί Έλληνες, δεκά χιλιάδες στας Θερμοπύλας μαζί με τούς όποιους ήτανε και 300 Σπαρτιάταις με τόν Βασι- λέα τους Λεωνίδα, όταν δέ πήγαν οι πρέσβυδες για συμβιβα- σμό και ειπαν στους Σπαρτιάτιδες και τούς άλλους Έλληνας —Βρέ σκυλιά τί κάνετε, οι Πέρσιδες είναι τόσοι πολλοί, που από ένα τόσο και αν ριζή κάθε ένας θα σκεπάσουν τόν ήλιο.— Αλήθεια, ερώτησε ό Λεωνίδας, αν τότε τόσο τό καλλίτερο, θα πολεμήσωμε και από κάτω από τόν ήσκιο. Τότε αφού ειδη ό Λεωνίδας πώς δέν υπαρχε έλπίς σωτηρίας εδωίως όλους τούς άλλους Έλληνας και έμεινε μονάχος του με τούς 300 Σπαρτιάτιδες και 100 Θεσπιείς, που δέν θέλησαν να φύγουν, και ειπε:

— Ασειντέστε σεϊ; όλοι, φύγετε για να μη χαθήτε εδω άδικα, και φυλάζετε τήν ζωή σας για να πολεμήσετε μέσα στη; Έλλάδας τήν καρδιά που θα γίνη ό περι όλων πόλεμος. Έγώ θα μείνω εδω, γιατί έτσι μου διατάζουν οι νόμοι τής πατριδας μου, οι όποιοι λέν και γράφουν:

«Οτι εδω φεύγει ουδεν πληθος ανθρώπων εκ μάχη.»

Ηγουν σας δέν επιτρέπεται κένενας σωρός ανθρώπων να φύγη από τήν μάχη. Και ένα άλλο άρθρο του νόμου που λέει:

Μένοντας εν τη τάξει επικρατέει η απόλυθα.

Ηγουν σας και πάλιν, ότι πρέπει να μείνετε στον τόπο του πολέμου, και η να νικήσετε, η όλοι σας να πεθάνετε.

Γι' αυτό και όταν με τήν προδοσα του Έφιάλτη σκοτόθη- καν όλοι οι Σπαρτιάτιδες και οι Θεσπιείς και ό Λεωνίδα άκομα, αφού σκοτώθηκαν κοντά σ' αυτόν και δυό άδέρφια του μεγάλου βασιλέα Ξέρξου, όσοι Σπαρτιάτιδες άπόμειναν ζωντανοί, μαζεύτηκαν άπάνω στο νερό κορμί του βασιλέα τους άμυόμενοι εμαχαίρησι τοισι αυτών ετύγγανον έτι πε- ριούσαι και χερσι και στόμασι και πολεμούσαν δηλαδή μέσα σπαθιά σπασιμένα τούς είχαν άπομείνει, και άκόμα και με τά χέρια και με τά δόντια. Και τοιουτοτρόπως έσκοτώθηκα

όλοι μηδενός εξακουόμενοι, αλλά όχι ψέμματα λέω, ένας σώ- θηκε, αλλά κι' αυτός αυτοχειριάστηκε στη Σπάρτη, γιατί όχι μόνο κανείς δέν γύριζε να τόν πη καλημέρα, αλλά και τά παιδιιά τόν έφτυναν.

Απάνω δε στο μνημα του Λεωνίδα και τών στρατιωτών που έγραψαν ύστερα αυτή τήν έπιγραφή οι Έλληνες:

Μυριάσιν ποτέ τήδε τριακοσίαις έμάχοντο εκ Πελοποννάσου χιλιάδες τέττερες.

Τούτ' εστιν σας κ'άπάνω σ' αυτόν τόν τόπο μιιά φορξ έπο- λέμησαν τέσσερες ψωροχιλιάδες Πελοποννησιών έναντίον τρα- κόσων χιλιάδων έθρών.

Και άπάνω δε στο μνημα του Λεωνίδα έγραψαν:

«Ω ξεϊν' άγγέλειν Λακεδαιμονίους, ότι τήδε κείμεθα, τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενοι.»

Ηγουν σας «Ενε που περνας από δω, σύρε να πας να πής στους Σπαρτιάτιδες, ότι εδω περα είμαστε θαμμένοι, ύπακούοντες στους νόμους των.»

Να σε χέσω Αρνωτάκη με τήν παράστασι που θα κάνης αύριο, όρίστε, μεκάμεν να θυμηθώ τέτοιαις σπαρχτικαίς άρ- χαιαις ιστοριαίς, που έπρεπε να τή; ξέρωμε όλοι οι Έλληνες σαν Πάτερ ήμων, απόξω και όχι να τής γράφομε και να λας φαίνωνται σαν παρμύθια.

Αυτοί τής Αμερικης

οι Έλληνες, φαίνεται ότι έχουν σκοπό να μεταφέρουν τήν Έλ- λάδα στην Αμερικη και μες γράφουν από και τι συμβαί- νει εδω.

Τοιουτοτρόπως μες γράφουν από τό Chicago και παραπο- νούνται έναντίον του διευθυντή των ταχυδρομείων Μανόλα, που έστησε αυτά τά ουρητήρια τά λεγόμενα γραμμυκτοκιδώ- τια στα όποια όσοι κουτοί πάν και ρίχνουν τά γράμματα τους έχουν έλπίδα να σταλθουν ύστερα από μιιά βδομάδα που τά άνοίγουν, και αυτά κατουρημένα.

Πρέ χριστιανοί από κουτούς άνθρώπους τί περιμένετε; Αν ήξε γνώσι ό Μανόλας θα σήκωνε τό ταχυδρομείο από τό ταχυδρομείο, από τό κέντρο τής πολιτείας να τό πάρη στην έξορία του Αδάμ.

Αλλά έννοια σας και κοντεύομε να τόν φξμε κι' αυτόν, γιατί υπέβαλε τήν παράτησί του, τήν όποια θα ήναι πολύ κουτός ό Τρικούπης, παρξ όσο είναι αν δέν τήν δεχτή, και ξέρετε τί θα πη τό να προλαβαίνη τινάς να υποβάλη τήν παράτηρησί του, είναι σαν να πέρνη τά παπούτσά του στο χέρι πριν του να δόσουν άλλοι.

Μεξ πρόκοψε με τήν αναδιοργάνωσι των ταχυδρομείων του εις τρόπον ώστε, ύστερα από τόσαις χιλιάδες που μες έφαγε ό ευρωπαϊός διοργανωτής, και τής περιστεργιόνες που μες έφταισε, μες έφταισε ρόιδο, εις τρόπον ώστε, όχι μόνον τά άτλα γράμματα να μη μπορούμε να λάβωμε άλλ' ούτε τά συστημένα και πάν στον φούντο τόσαις χιλιάδες δραχμιαίς.

Παρακαλούμε, κύριε Κοϊδά, για κάνε μιιά έπερώτησι στη βουλή, πόσαις χιλιάδες δραχμιαίς εξοδεύτηκαν για τήν ανα- διοργάνωσι των ταχυδρομείων, και σε τί πράγμα συνίσταται αυτή ή αναδιοργάνωσις, εις τό να χάνωμε τά γράμματα μας και να μη τά λαβαίνωμε ποτέ, η να τά λαβαίνωμε ύστερα από ένα δυό μήνους; Για ρώτησε στο Θεό σου, και να κάνης γούστο πώς δέν θζχη τίποτα να σου πη ό πρωθυπουργός, ό κερχλας.

Επικύρωσις.

Έθεωρήθηκε και ετέθηκε ή μεγάλη σφαγίδα του κράτους τής αλήθειας, ότι δηλαδή ό κανυτοαναύτης τής Ρώμης ό στρατός και γεροξεκουτιάρης γκάστρωσε και έχει γκαστρω- μένη, αφού είναι παντρεμένος και 55 χρονών άνθρωπος μιιά παλακίδα του.

Επειδή λοιπόν κατά τούς νόμους τής εκκλησίας στην εκ- κλησία του Θεού δέν εισχωρούν πόρνοι και φαύλοι γεροξεκου-

τιάριδες, δια ταυτα, αν εσεις, κύρ επιτρόποι ήτε θεοφροδού- μενοι και εχετε φόβον Θεου άπάνω σας, διώζετε αυτόν τόν σκατόγερο, αλλοιώτικα, θα γίνη αλλοιώτικα τό πράγμα, θα φάη κάμμιιά ώρα κάμμιιά κατακεραλιιά από κένενα ένοριτη σας να κάνη σάν άροτριώντας βούς ζευγάρι με τή μύτη, για να περάση κι' αυτός μαζί με τά άροτριώντα κήνη του βο- δολογικού νόμου και πληρώση φόρο, αφού είναι βωδι.

Ανταποκριτή

Καλαμακίου. Παραλήφθηκαν οι παραδες που έστειλες και έ- πρεπε να παρατηρήσης ότι όταν σου γράψιμε τό γράμμα τόν παρξ σου δέν τόν είχαμε λάθει. Κούκο! Τι θυμώνεις;

Βρέ κύριε

πρωτοψάλτη τής άγίας Ειρήνης, ποός με μπορούσ σουδωκε τό δικαίωμα όταν φέληνη να άνακατεύης τήν δική μας μουσική με ευρωπαϊκά μουσμουσίματα; Ο 84 παρχγράφος του περιέ- φημου μας μουσικοδιδασκάλου Χρυσάνθου δέν λέει, ότι είναι γαϊδούρι εκείνος που αλλάζει και ένα νι από τήν μουσική μας;

Κύτταξε να πάψης αυτά τά σάλια που ψέλνεις και να τρα- βήξης τόν ίσο δρόμο τής εκκλησίας μας, αλλοιώ; κακομοίρη θα σε πετάξουν από τήν θέσι. Ορίστε μας, έσύ μες έλειπες άκόμα για να μες διορθώτης τήν εκκλησιαστική μουσική. Μούτρα για σιδέρωμα.

Κύριε ύπουργέ

τής άνεκπαιδευτού παιδείας, αυτά τά στρατιωτικά γυμνάσια που βάνετε στα σχολεία ποτέ θα έρκρυστούν, και γιατί τάχα μόνον οι μαθηται του γυμνασιού του Περαια να φο- ρούν στολή και να κερδώνονται στους δρόμους σαν γαλωνά- δες. Ορίστε, τά παιδιιά τόρα τών γυμνασιών τής Αθήνας ζηλεύουν, θα μαζευτούν λέεε όλα τά γυμνάσια και θα κατε- βουν στον Περαια και θα κένουν τής στολαις τών Περαιω- τών μαθητών θάλασσα, πριν λοιπόν συμβή ένας τέτοιος έμ- φύλιος φοβερός πόλεμος ρουχομανίας, πρόλαβε και κάνε ό,τε θα κάνης.

Ο σόρ Πατσάρός

χρωστούσε στον μαστρό Νικόλα Κανακάρη ένα ένοίκιο και δέν τόν πλήρωσε και ήθελε να του τό βουίξη κανόνι φεύγοντας νύ- χτα, όπως του τόκανε και Άλλη φορξ από τό σπιτι. Ο μα- στρονικόλας όμως αυτή τή φορξ δέν είχε σκοπό να του κάνη μέρα στής γροθιαίς που τόν έκανε τόν άνθρωπο και έχασε και τά μαστουνια του και τά γάντια του και τά καπέλα του, και τά γυαλιά του. Του κόστισε όμως αυτή ή γροθοπατι- νάδα, γιατί ό Πατσάρός τόν κάθισε για τήν χειροτονία αυτή ένα μήνα στο φρέσκο και 50 δραχ. πρόστιμο.

Τώρα ό μαστρονικόλας μου λέει να περξσω για εδίκησι τόν Πατσάρό στον τύπο για να τόν μάθη όλος ό κόσμος ότι είναι κανονιέρης. Πολύ καλά, θαρω όμως πώς και οι σπιτονοικοκυρές πρέπει να βένουν γνώσι από τό παραδειγμα του μαστροΝι- κόλα και να μη βραούν τούς νοικατορέους τους, ότι ώρα τούς κατέβη γιατί πζνε άρέστο. Κηλό είναι να βραξ κανείς σε ξένη πλάτη, αλλά όχι όμως για τό γούστο αυτό να πληρώνη και πρόστιμο. Προσέχτε λοιπόν και παραστικά του Πατσα- ρού και του χρόνου άλλαις τόσαις, για να μη ξεχάση τής φτεταινίας.

Κύριε Ζυγομαλά

που τά λες κζπου κζπου καλά, ρώτησε σε παρακαλούμε σ' αυτή τήν βρωμοβουλή τόν άρμόδιο ύπουργό από όνομα τών εμπόρων τής Σύρας, με τί δικαίωμα αυτός ό τελώνης τής Σύρας μετάβαλε του τελωνείου τό άπάνω πάτωμα σε σπιτι του και έκανε πλυσταριά κουζίνες και άπλοταριαίς, μαγερειά, δια- μάτια σάλης και τά τοιούτα. Μπζς και νομίζει πώς είναι

Πάσχει αυτός ο άρρωστος από ταινίαις τσιγαροχάρτων

κληρονομιά του ή μήπως έχη σκοπό να τὸ κἀνή ὅπως κἀνή και τὸν ἔμπορον στὸ δρόμο;

Ἐπίσης στὸ ταμεῖο κατοικᾷ ὁ κύρ ταμίας φαμελιακῶς ὡς καθὼς και ὁ παυμένος προκάτοχός του ταμίας, αὐτὰ τὰ εἶπαμε και προχτές. Τί δὲ να ποῦμε γιὰ τὸν ὑγειανόμο ὁ ὁποῖος φαίνεται να ἦναι πολὺ ξυπνὸς ἄνθρωπος, διότι νοίκιασε τὸ δικό του σπίτι 150 δρ. και πῆγε τὴν φαμίλια του και κατοίκησε στὸ ὑγειονομεῖο ποῦ πληρώνει τὸ δημόσιο.

Ῥώτησε λοιπὸν, κύρ Ζυγομαλᾶ, τὸν ὑπουργὸ γιὰτί ἀφοῦ ὑπάρχουν τόσα δημόσια κτίρια μέσα στὰ ὁποῖα μποροῦν να ἔργαστοῦν χίλιοι ἄνθρωποι πῆγε σὰ στραβὸς και ἐνοίκιασε ἄλλα γιὰ καπνοκοφτήρια και πληρώνει τὸ δημόσιο μπετι χαβᾶ παράδες;

Πῆς του να διώξη γρήγορα τὸν τελώνη και φαρισαῖο ἀπὸ τὸ τελωνεῖο τῆς Σύρας και να τὸ παραδώσῃ ὅλο γιὰ τῆς ἀνάγκης τῶν ἐμπόρων ποῦ καταστρέφονται τὰ ἐμπορεύματά τους σκορπισμένα δῶ και κεῖ.

Ἄειντε, ἄφερημ, Ζυγομαλᾶ, ἂν κατορθώσῃς και κάνεις τίποτα, θὰ σοῦ στείλουν οἱ Συριοὶ ἕνα κουτὶ λουκούμια και γὼ μιὰ τσαπέλα σῦκα ποῦ ἐπειδὴ ἐσκουλήκωσαν και πρόκειται να τὰ πετάξω, θὰ σοῦ τὰ κάνω πεσκέσι ἐσένα να μοῦ χρωστᾶς και εὐγνωμοσύνη.

Βρὲ Παπᾶ Ἄγγελῆ

τραγόπαπα και σὺ τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, γιὰτί βρὲ κολασμένη δὲν πῆγες να μεταλάβῃς μιὰ γυναῖκα προχτές ποῦ χιλιαὶς φορὰς ἦρθαν και σὲ παρακάλεσαν και τὴν ἄφησες τὴν γυναῖκα και πέθανε ἀκινόνητη, κακοῦργε.

Νὰ ἦτανε τίποτα βαφτίσα, γάμος, ἁγιασμὸς και τὰ τοιαῦτα θὰ πῆγαινες τρεχάτος, γιὰ τὸν λιυφὲ, γιὰ τὴ μεταδόση ὁμῶς ποῦ δὲν βγαίνει παρᾶς δὲν ἔννε; να κουνηθῆς, παραδόπιστε τοῦ διαβόλου.

Κύριε ἅγριε Μητροπολίτη, αὐτοὶ οἱ παπάδες κατάντησαν πλέον διαβόλοι μεταμφιεσμένοι μέσα στὰ ράσσα τους εἰς παπάδες. Θὰ τοὺς βάνῃς γινῶσι; Ὅριστε, κύριε, ἐγὼ σοῦ καταγγέλω αὐτὸν τὸν μασκαρόπαπα τὸν ἱεροσύλο, τὸν βέβηλο τὸν παπᾶ Ἄγγελῆ και να δοῦμε τί τιμωρία θὰ τοῦ κἀνῃς, ἄλλοῦθς θὰ πῆ πὼς κατὰ τὰ κοπέλια σου εἶσε και σὺ ὁ μάστορας. Συχώραμε Θεέ μου και αὐτοὶ οἱ παπάδες με κατακόλασαν.

Πᾶει και αὐτὸς

τὸν ψωμοφάγαμε κι' αὐτὸν τὸν διευθυντὴ, καλὲ τοῦ πολιτικοῦ νοσοκομείου τὸν Μαράτο, γιὰτί χτῆς ἔδωσε τὴν παράτησί του.

Θὰ μοῦ πῆτε και πὼς ὕστερα ἀπὸ τόσους ἐπαίνους ποῦ τοῦ κάναμε τόρα ἔγινε κακὸς; Ἄμ δὲν τὸν ἐπαινοῦσαμε και τόσο ὅτι ἔκανε γιὰ διευθυντῆς, ὅσο διότι τόρα στὰ τελευταῖα ποῦ τὰ ἔβλεπε σκουρα ἔχάρισε τὴν μισθοδοσία του, σὰν κατεργᾶρος ποῦ εἶναι στὸ νοσοκομεῖο.

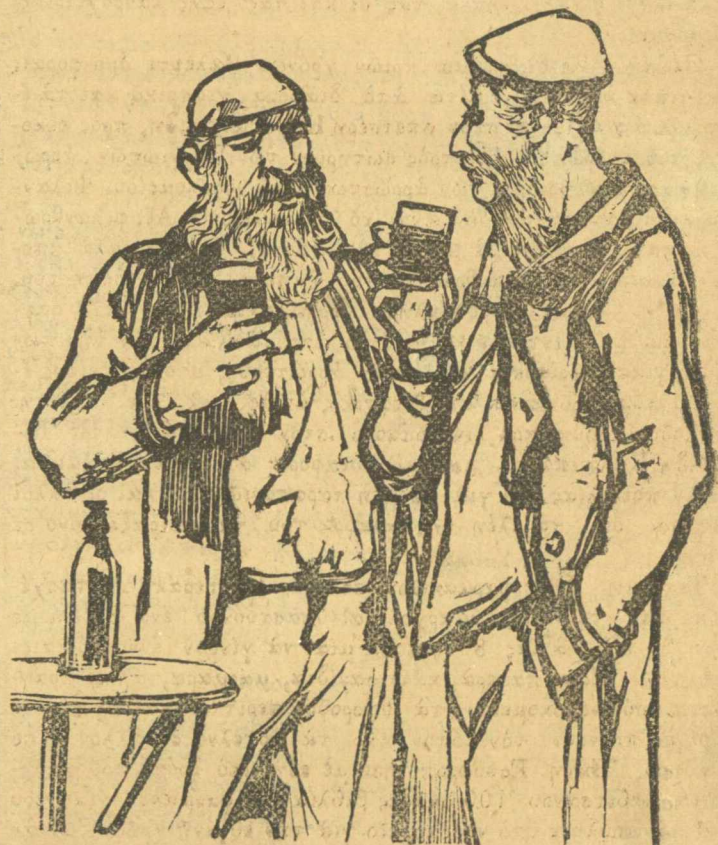
Τέλος πάντων καλὸς κακὸς τόρα ποῦ παρατήθηκε δὲν εἶναι καλὸς και καλὸς ἂν ἦτανε. Να δοῦμε τόρα ποιὸς θάρθη να μᾶς τὸ κἀνή ρόιδο αὐτὸ τῆς ἀνέλπιδος Ἑλλῆς τὸ νοσοκομεῖο ποῦ ὁ Θεὸς να τὸ κἀνή τέτοιο.

Χαρᾶς Εὐαγγέλια.

Ἑλληγες χαίρετε. Προχτῆς ἐτελέσθησαν μεγαλοπρεπῶς στοὺς Ἄμτελοκήπιους οἱ γάμοι τῆς νεαρᾶς δεσποινίδας Μαρουδίτσας Γ. Μακρυγιαννοπούλου ἐτῶν και χρόνων μόλις 80 χρονῶν μετὰ τοῦ χαρτυθρύτου και νεαροῦ Κουρναβέλα χρονῶν 57 χωρὶς τὰ καλοκαίρια του, κουμπᾶρας οὔσης τῆς κ. Παυλάκενας. Εὐχόμεστε στὸ νεαρὸ ζεῦγο εὐτεκνίαν μακροβιότητα και πᾶν καταθύμιον και ἔτη πολλὰ. Καί τοῦ χρόνου.

Ἰπογραφή

Λάβε ἕνα τάλλαρο γιὰ τὴν γνωστοποίησι.

Δεληγιάννης. Βίβα, μορὲ Χουδᾶ, κορτεῖεις να με κἀνῃς και μετὰ δημοκρατικό.